

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VII. Quantum teneamur Deum, qui factus est, quod sumus ut
essemus, quod ipse est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

fugere nequeo; cumque tam vicedem mihi indulgere non possim ingratitude, patior tormentum, quod affligit me usque ad mortem.

Admirabar plenus tamen solatio, aspiciens tam eximios affectus in vitro simplice, quos tantò minus suspectos habebam, quòd exploratum esset, ipsum nullo usum

dolo, sed locutum nobis fuisse ex abundantia cordis sui: Hinc magno exarsi desiderio mitigandi dolorem ipsius, proponendo ipsi talia, quæ augere poterant ipsius amorem ex aspectu magni hujus mysterij: Et idcirco dicebam ipsi, ut

sequitur.

* * *

ARGUMENTUM.

Quantum teneamur amare Deum, qui factus est quòd sumus, ut essemus, quòd ipse est.

ARTICULUS VII.

Ars artium est obstringere ali- quod cor, ut amet.

Axioma est, & verum est, quòd ars sit artium nôsse moderari & gubernare animas: Nobiles hæc nostrum ipsorum partes tam studiosè sectantur privilegium libertatis suæ, ut, cum credant se natas esse ad vivendum absque ullâ submissione, quòdque, si amplecterentur aliam vivendi rationem, injuriam inferrent tum nobilitati stirpis suæ, tum suis possessioni privilegij, prætendant habere jus, contra quòd præscribi non possit, non solum subtrahendo se omni obedientiæ, sed etiam non submitendo se, nisi propriæ suæ gubernationi, moderationi ac regimini. Quamvis approbem axioma hoc velut consentaneum veritati, nihilominus potius dicere, quòd ars sit artium lucrari & flectere posse animas, illisque persuadere, ut ament illud, quòd

non amant. Quam magis evidentem vellemus huius veritatis probationem, quàm videre, quòd Deus, qui Omnipotentiam, Sapientiam, & bonitatem infinitam suis constringit manibus, illasque impendit, ad lucrandum nostras animas, obstringendumque illas, ut se ament; quòdque tamen non obtineat exoptatum consiliorum suorum eventum. Quid enim ad hunc assequendum non facit?

Tria sunt, quæ creduntur esse idonea ad conciliandam, fovendam & perficiendam amicitiam inter duas personas, similitudinem, familiaritatem & beneficia. Similitudo conciliat ipsam, ipsamque facit primò nasci; duæ res similes sunt propemodum res eadem, & quantò magis sunt similes, tantò sunt magis & eadem res. Familiaritas illam fovet, illamque ample-

Tria efficacia media, quæ Deus adhibet, ut amari se faciat ab hominibus in Mysterio Incarnationis.

Et

Et si facit commercium reciprocum colloquiorum, cogitationum, affectuum, confidentiæ, arcanorum, quod quasi est duo corda convertere in unum, unumque effundere in aliud: Et tandem beneficia ipsam perficiant; hæc sunt argumentum magis proprium, magisque certum amicitiae; cum verum sit, quod amare propriè non fit aliud, quam bonum velle; & ideo antiqui dicebant, illum, qui invenit dona ac munera, catenas invenisse fortissimas ad illigandum & mancipandum corda. Jam considera, neminem unquam fuisse, qui tam efficaciter tria hæc adhibuerit media, sicut adhibuit illa **JESUS CHRISTUS** in mysterio Incarnationis, ad lucrandum nostra corda, obstringendumque illa, ut se amarent.

In primis, si requiritur similitudo, ut aliquis sibi conciliet amorem, vide, an infinita hæc Majestas, quæ communè nihil habebat nobiscum, volens sibi conciliare amorem hominum, non demiserit se eodisque ut redderet se similem illis; Non satis dico, dum solum dico, sim lem; dicendum est, quod ad lucrandum cor hominis verè voluerit esse homo: hoc longè plus est, quando est aliquis verè & substantialiter res eadem.

O omnipotens Monarcha mundi, in quas te angustias adducis ad inducendum me, ut amem te? Esse velle, quod ego sum, obregere te

Dens factus est similis mihi, ut me obstringat ad se amandū,

pellè meâ, assumere carnem meam, ossa mea, sanguinem meum, teque ita obvolvere omnibus miseris meis, ut nihil apparere sinas ex eo, quod ab æterno es; ita, ut hæc mea tectus veste credi possis, te esse me ipsum; siquidem tu homo es, & ego homo sum, ejusdem naturæ, & ejusdem conditionis mortalis. Quid dicere possent omnes Angeli in caelo, & etiam omnes Filij Adæ, videntes infinitam Majestatem tuam, in tam pauperem & apparatus & statum redactam?

Aliàs, Domine, illudebas mihi, probrosè expellens me è paradiso terrestri, post peccatum protoparentis mei: *Ecce Adam quasi unus ex nobis factus est*: Ecce hunc hominem, qui assimilati prætendebat Deo. Permite ergo nunc mihi d cere cum veritate, non illudendo, sed jubilando, tibi que infinitas rependendo grates: *Ecce Deus quasi unus ex nobis factus est*: Ecce igitur Deus Omnipotens, quem adoro, totus similis factus est mihi; ipse homo est ejusdem naturæ mecum, & ego homo sum ejusdem cum ipso naturæ: agere cum ipso possum confidenter & familiariter velut cum fratre meo; eod quod ipse amplexus sit statum humaniter & familiariter agendi mecum velut cum fratre suo. O bonitas supra omnem bonitatem! bonitas infinita! bonitas incomprehensibilis! an videri hoc possit, quin

Deus m
jori nos
nitate
pit, qua
Asservu
Mithere
Regina

quæ mentem emolliat? an serio & paulisper maturè considerati id, quod facis, ad obtinendum, ut amaris à nobis; & habere cor ita durum, ut non concipiat nec affectum nec amorem erga te?

Deo majori nos bonitate accipis, quam Assverus, Bithyrem Regiam.

Ecce igitur descendentem te de splendido gloriae tuae throno! O magne Rex colorum! Et ecce te depressum usque in terram, ut assumes misellam meam Humanitatem, debilem & languentem inter brachia tua, ut conserves & sustentas illam. Non est, quod amplius tanti aestimetur amor, quem Rex Assverus ostendit Estheri suae consorti, quando affidens in Throno suo, numerosâ stipatus aulâ, coronatus diademate caput, manibus intorquens sceptrum, totus magni Regis refulgens Majestate; aspexit ipsam ad pedes suos prostratam, tremore convulsam, pavore percussam, deficientem animo, & fermè morientem, eoque reverentia & timor extorserant prope Illustrissimæ huic sceminæ animam & spiritum: Amor non minus tener, quam fortis, quo magnus hic princeps ferebatur in ipsam, induxit illius animo oblivionem Majestatis & magnificentiae suae; unde mox prostratus penes ipsam humi, attollebat ipsam brachijs suis, sustentans illam & suavissimè demulcens blandissimis hisce verbis: Quid habes Esther? Noli timere, ego sum frater tuus, amans te velut meipsum, in-

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

nitere tota mihi, nec metues.

Cuncta secula plurimi fecerunt bonitatem & benignitatem hanc in principe quodam terreno: Sed quæ comparatio hujus respectu bonitatis tuæ? O Rex gloriae æternæ! Tu infinitâ ratione major es Assvero, tu supremo jure imperas omnibus creaturis, in folio propriae divinitatis tuæ; & tamen cum videres ad pedes tuos, infelicem nostram naturam humanam contremiscere præ timore, ex intuitu terribilem judiciorum tuorum, languere præ imbecillitate sub pondere iniquitatum suarum, deficere animo & penè mori obrutam diluvio miseriarum, tantæ fuisti bonitatis erga illam, ut eo nomine descenderis è throno Majestatis tuæ, ut sustentares ipsam in terris, sed modò tam nobili, tam suavi, tamque sublimi supra omne id, quod facere poterat Assverus, ut nulla inter ipsos institui debeat comparatio. Princeps hic non nimium depressit, nec humiliavit se, descendendo è Throno, quinque vel sex gradibus sublimato à terrâ, ut sustentaret aliquam Reginam animo fatiscentem: Et tu magne Rex Regum descendisti è folio Majestatis tuæ, infinitâ ratione sublimato supra omnem altitudinem, teque abjecisti in summæ vilitatis abyssum, ut erigeres ut sustentares infelix aliquod mancipium, sceleratam & facinorosam adversariam tuam, naturam nempe humanam,

Filius Dei plus facit, quam Assverus.

Z z

que

quæ non nisi, tuo digna fuerat odio ac despiciatu. O bonitas! bonitas infinita, quàm es incomprehensibilis!

Ulterius Princeps hic non sustentabat Reginam suam, nisi brachijs suis & aliquibus solùm momenti: Et tu Domine sustentas pauperem nostram naturam humanam non solùm brachijs Omnipotentis tuæ portantibus totum hoc universum; sed ipsâ substantiâ propriâ tuæ personæ divinæ; ita ut idem fulcrum & sulcimentum, quòd subsistere facit divinitatem tuam, faciat etiam subsistere nostram Humanitatem; Et hoc non aliquibus duntaxat momentis, diebus vel horis, sed in omnem prorsus æternitatem; cum enim illam semel susceperis sustentandam, amor tuus nunquam dimittere aut volet, aut poterit ipsam. O amor Dei omnipotentis erga vilissimam creaturam suam, quàm es admirabilis! quis diffitebitur, quin infinitâ ratione transcendat Assverum amorem?

Efficax motivum amandi IESUM Christum.

Præcipuum est, quòd Princeps hic sustentando Estherem brachijs suis, non conjunxit se, nec adhererit tam arctè & fortiter illi, ut una eademque cum ipsâ evaserit personâ; portentosus hic effectus infiniti amoris, non est possibilis nisi tibi soli, ô bonitas infinita! Tu eousque pertingis, ô DEUS, ut non contentus erigere Humanitatem nostram è pulvere, in quo

languerat, facias considerare ipsam in Throno tuo, velut te ipsum, & te ipsum velis ipsam esse: Tu tam arctâ unione vis ipsam tibi uniri, ut non solùm velis ipsam similem esse tibi, sed non nisi unicam & solam, non nisi eandem esse tecum personam. Cum ergo similitudo efficacissimum inter alia sit medium conciliandi sibi amorem; hæc, quæ omne similitudinis transgreditur genus, tantùm non habeat facultatis, ut ignem amoris sacri accendat in cordibus nostris.

Secundò si jungenda similitudini est familiaritas ad conciliandum sibi amorem: quantâ cum admiratione videre licet infinitam hanc Majestatem sese demittete usque ad nostras infirmitates, usque ad nostras puerilitates, usque ad nostra crepundia, ut familiarem se nobis redderet, qui minores sumus vermiculis terræ & minimis atomis coram infinitâ ipsius Majestate? Quid desiderari possit ad ostendendum maximam familiaritatem, quæ subire mentem valeat & cogitationes hominum! An deponenda est magnificentia & severitas, & induenda ex adverso mansuetudo, suavitas, benignitas? Ecce parvulum induit infantem, qui non nisi dulcedo est, lenitas & comitas: Non dices ampliùs, aspiciendo ipsum, quòd dicebat Job contremiscens præ timore: *Manum tuam longè fac à me, & formido tua non me terreat: Accede illum,*

Quàm familiaris se Majestati Dei nobiscum.

Job. 13. 7.
21.

lum, non videbis nisi suaves in oculis ipsius blanditias, nisi jucundum in facie ipsius risum, tibi parva sua porriget brachiola ad lenocinandum tibi.

Deus loquitur nobis ad cor.

Oportet conversari, loqui corde sincero, & communicare intima cordis sui arcana alicui amico, ad exhibendum illi permagnæ familiaritatis notam: Audi quâ ratione JESUS CHRISTUS loquatur nobis in personâ Apostolorum suorum: *Fam non dicam vos servos, quia servus nescit, quid faciat Dominus ejus. Vos autem dixi amicos; quia omnia, quæcumque audivi à Patre meo, nota feci vobis.* Hem! quis conqueri possit, quòd Deus non loquatur sibi cordialiter, majori cum confidentiâ & familiaritate, quàm loqui possit amicus amico suo? Hem! quando ita locutus est alicui? quando recipere se voluit solus cum solo, ut ageret clam cum ipso in oratione.

Unde est, quòd animæ spirituales addiscant ex alloquio ipsius tot sublimes veritates, incognitas mundi sapientibus, quas doctissimi quique nunquam invenient in libris; nisi quòd Deus ita familiaris sit cum amicis suis, ut nihil celet eos, quòd sciendi habent capacitatem? Ipsi sunt depositarij arcanorum Dei; hinc quando nobis loquantur, nobisque aliquid declarant ex eo, quòd ab ipso didicerunt, admiramur illos, & velut oracula auscultamus. O boni-

tas? & familiaritas Supremæ Majestatis Dei cum hominibus terræ? Quis est, qui cognoscat te? quis est, qui vel modicum tui capiat experimentum, quin capiatur amore tui, quin diligat te ex totâ amicitâ suâ?

Quid ultra requiritur ad demonstrandam perfectissimam familiaritatem? Requiritur cognitio omnium, quæ concernunt amicum; cordi habere omnia, quæ attinent ipsum; curam suscipere omnium negotiorum ipsius, etiam minorum. Audite, quid ipse dicat nobis in Evangelio; habiturum se curam etiam capilli minimi de capite nostro dilapsuri, nec permisurum, ut amittamus illum: *Capillus de capite vestro non peribit.* Si ita cordi habeat res vilissimas, negotia minima, quid credendum est facturum ipsum circa illa, quæ majoris momenti sunt ac ponderis? An unquam invenias in terris amicum, qui tantâ utatur familiaritate cum amico suo! An exoptare quid posses amplius?

Utendum insuper est communimensâ, & sæpius manducandum cum amicis, ut ipsorum concilietur familiaritas? Ipse invitat nos ad mensam suam, tantâ nos accipit cum magnificentiâ, tantâ cum lætitiâ, ut Beatis in cælo non alia apponantur sercula, quàm nobis; & quòd denotat cum ingenti hac magnificentiâ familiaritatem maximam, est, quòd accipiat ex seipso

Z z 2 omnia,

Deus curâ suscipit omnium.

Luc. 21.
7. 12.

Deus manducat nobiscum familiariter.

Deus communicat nobis sua arcana.

omnia, quæ apponit nobis. Quando excipimus convivio exteros, mittimus procul conquistum omnia, quæ haberi possunt; sed quando manducamus cum amicis nostris familiaribus, accipimus, quæ penes nos sunt, nobisque domi sunt obvia, & hoc dicitur uti ipsis familiariter. An quidquam tam stupendum sit, quam conjunctam videre magnificentiam Dei, cum intimi amici familiaritate? Quando nos invitat ad divinam suam mensam, manducare nos secum vult domesticè, si ita dicere licet; nutrit & cibatur nos eadem substantiâ, ex quâ tres adorandæ Trinitatis personæ vivunt ab æterno; nihilominus tam familiariter in hoc agit nobiscum, ut foras non mittat comparatum sibi fercula, sed accipit, quæ penes se sunt, & apponit nobis: Hoc non sufficit, ad satisfaciendum suæ familiaritati; accipit semetipsum, sequitur totum integrum familiaribus amicis suis præbet & porrigit manducandum, vult ingredi in viscera ipsorum, affert illis vitam suam divinam, & omnes æternitatis thesauros usque in intima cordis ipsius penetrat.

Summus familiaritatis excessus, quo cogamur, quasi amare Christum,

Quomodo exponam, quod facit? omnia id exhaurit verba, omne sermonis exsiccat flumen. Transsubstantiat panem in Corpus suum, ut nobis non præbeat manducandum panem ad mensam suam, sed carnem suam, & proprium Corpus

suum: Et insuper videtur, quod transsubstantia ne nos ratione quâdam velit in seipsum, vel saltem consubstantiare nos secum, si uti mihi hoc liceat termino, sicut qui misceret ceram liquefactam cum cerâ alterâ (est comparatio, quam affert aliquis à Patribus Ecclesiæ) ad faciendum non nisi rem unam, & unam eandemque substantiam ex ambobus. Quid est hoc Majestas adoranda! Quomam te abripit nimius familiaritatis tuæ excessus, ad ostendendam nobis, quod ames nos, nostrasque obstringendum animas, ut amorem tibi reddant pro amore? an unquam quid factum ejusmodi? Angeli celorum! ingenia hominum in terris! cogitate, recogitate, indagatè, perscrutamini omnes simul omnia, quæ possideris, quæcunque volueritis, in abditissimis scientiarum vestrarum thesauris; an efformare vobis unquam potuissetis idæam familiaritatis admitandæ, quâ infinita Majestas Dei nutrit cum pauperculâ, cum parvulâ creaturâ suâ! si igitur familiaritas fortissimum amicitia est vinculum; quâ ratione intueri poterimus tam perfectam Dei nobiscum familiaritatem in mysterio Incarnationis, & non amare illum ex totis viribus nostris!

Tandem si similitudini & familiaritati necessanda sunt beneficia, ad conciliandum sibi amorem; præcipuè resplendere hic videmus magnâ.

JEHUS
CHRISTUS
accum
nos be
ficiis.
lucret
corda
stra.

IESUS
 Christus
 accumulatur
 nos benefi-
 cibus, ut
 lucratur
 corda no-
 stra.

gnificam & munificam liberalita-
 tem Dei. Quo nomine quæso ve-
 nit ipse è cælo, quæsitum nos in
 terris? Quare se reddidit omninò
 similem nobis? Ecce exhibuit se
 nobis adeò familiaritatem, nisi ut suis
 nos accumularet beneficijs? Ec-
 clesia efformans velut aliquam
 Echo ad voces Prophetiarum vete-
 ris Testamenti, exclamat tota ab-
 repta gaudio, aspiciens ipsum à
 longè venientem ad nos: *Ecce ad-
 venit Dominator Dominus*: Ecce
 vobis illum; video appropinqua-
 re ipsum nobis, ut nobis se donet
 & adverte, ipsum quidpiam ma-
 gni afferre nobis; Domine, quid in
 tuis apportas manibus? quàm pre-
 tiosas, quas affers nobis, intueor
 divitias? *Regnum in manu ejus, &
 potestas, & imperium*. Quale re-
 gnum? qualis potestas quale im-
 perium? Est regnum æternum
 gloriæ: Est potestas divina & su-
 pernaturalis; id est, potestas, quæ
 transcendit omnes vires naturæ:
 Est imperium absolutum super om-
 nes potestates humanas & inferna-
 les, super peccatum, super affe-
 ctus animi, super vitia, & super
 id omne, quòd est infra Deum.

Hem! cui donabis hæc omnia:
 pauperibus vobis hominibus
 terræ: affero hæc è cælo, ut im-
 pertiar vobis, dum amore vestri
 carnem assumo humanam: Exclu-
 di eratis regno æterno Dei Patris
 mei; illius vobis porta occlusa e-
 rat perpetuò, aperio hanc vobis,

ad parandum vobis illuc accessum,
 vosque inducendum in possessio-
 nem hujus regni in æternum. Om-
 nes eratis infecti summâ infirmita-
 te naturæ fauciata à morte per pec-
 catum, exspoliati potestate confici-
 endi unicum solum opus, quòd
 acceptum esset Deo, & merito-
 rium retributionis æternæ, impa-
 res omninò ad liberandum vosmet
 ipsos non solum à criminibus ma-
 joribus, sed nec à minimo pecca-
 to veniali: Venio collarurus vo-
 bis potestatem liberandi vos ab om-
 nibus vestris peccatis, quantumvis
 & plurimis & maximis, & hoc fa-
 cilius, quàm liberare vos possitis
 à minimâ infirmitate corporali; af-
 fero vobis potestatem convertendi
 omne malum vestrum in bonum,
 & efficiendi ex minimis vitæ vestræ
 actionibus, exquisitissima tanti va-
 loris opera, ut nec unicum sit futu-
 rum quòd non mereatur coronam
 gloriæ æternæ; potestatem re-
 stituendi vitam æternam vestris ani-
 mabus per pœnitentiam, postquam
 amiserant illam per peccatum; po-
 testatem tandem conficiendi plus
 per unicum solum actum occul-
 tum voluntatis vestræ, amanti
 Deum suum, quàm omnes homi-
 nes terræ conficere possent annis
 millenis, per omnes vires suas na-
 turales.

Eratis omnes mancipia illigata
 sub tyrannide demonum: porta-
 batis omnes jugam intolerabile
 peccati, inordinatum vestrorum

affectuum, legumque iniquarum sæculi: serviebatis Dijs alienis, quæ sunt idola, vel monstra domestica, vitijs inquam vestris: Et innumeri exercebant in vos Domini durum adedò imperium, ut conditio vestra deterior esset illà bestiarum: affecto & impertior vobis imperium absolutum super hæc omnia; non serviens deinceps amplius omnibus hisce tyrannis, eòquòd nullum habituri sint amplius imperium super vos: prostratos tenebitis illos sub pedibus vestris, & ipsi inservient ad locupletandum vos tot coronis, quot reportabitis victorias de ijs, opitulante gratiarum mearum potestate & auxilio.

Nonne audis ipsum loquentem absolutà cum auctoritate in Evangelio: *Data est mihi omnis potestas in cælo & in terrâ?* Ecce, quòd teneat imperium absolutum in divinis suis manibus, illudque nobis afferat; & vide, quòmodo consecrat illud Apostolis, & in ipsis, cunctis Ecclesiæ suæ fidelibus: Imperitatur & confert illis virtutem in omnes dæmones, omnesque infirmitates: quàm stupendum imperium est hoc: Et paulò post inquit illis: *Ecce dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes & scorpiones, & super omnem virtutem inimici, & nihil vobis nocebit.* Nonne hoc est imperium absolutum? Nec quæras, ubi sit hujus exercitium imperij, cum adhuc hodie plerique homines suarum

sint passionum, vitiorum, dæmonum, tyrannicarum mundi legum mancipia. Hi nonnisi vecordes sunt & ignavi, qui sponte submittere se volunt ipsorum tyrannidi; & nonnisi genetosorum est, quibus sit animus resistendi illis.

Nonne per cuncta sæcula innumeros videre erat Christianos, qui triumphaverint de dæmonibus & toto inferno, illuserint ipsis, atque suam expronaverint illis imbecillitatem? Sanctus Antonius palmam id fecit; plurimi alij fecerunt, & faciunt adhuc quotidie invisibiliter. Nonne videre erat copiosissimos Martyrum greges de cunctis mundi potestatibus triumphantes, risuque excipientes rabiem Tyrannorum? Quot & quantos aspicere licebat alios, qui tolerarunt & tolerant adhuc indies millenas tyrannides, abs eo, quòd suæ amittant pacem & quietem animæ? Nonne ubivis semper videre erat & videre est hodiedum innumeras bonas animas, victrices de vitijs & peccatis, vitam exigentes sanctam in perfectâ innocentia? Quis dissitebitur, quin hoc sit habere imperium absolutum super omnes virtutes inimicorum nostrorum? Ecce eximia profus beneficia, quibus JESUS CHRISTUS nos venit locupletatum in terris. *Ecce advenit dominatur Dominus, & regnum in manu ejus, & potestas & imperium.*

Redeo igitur ad resumendum id, quod

Apparet manifestè exercitium hujus imperij in plurimis Christianis

Bene c
detra
sunt r
hæc
v

Bene confi-
deranda
sunt tria
hæc moti-
va.

quod dixeram deinceps, ad con-
cludendum id, quod proposueram
ab initio: Tria præcipua sunt effi-
cacia motiva ad conciliandum sibi
amorem; similitudo, familiaritas,
& beneficia: Vide, an non verum
sit, quod JESUS Christus in
mysterio Incarnationis adhibuerit
illa omnia, ad inflammandum a-
more suo corda nostra: Reddidit
se totum similem nobis; familiari-
ter egit nobiscum; nosque suis ad-

auxit beneficijs. Quid excusatio-
nis afferre illi possumus, si non a-
memus ipsum ex toto corde no-
stro? Relinquo vestræ discuti-
endas meditationi fortes has & effica-
ces ipsum amandi rationes: Si be-
ne, uti oportet, illas agnoveritis,
optimus erit fructus, quem colli-
getis ex sua consultatione, exspe-
ctando, quoad institua-
mus aliam.

* *
*

CONSULTATIO XII.

*Palatium exornatum, ubi fit sermo de Gratis,
quibus locupletavit Deus Sanctissimam Virginem, ut digne præ-
pararet ipsam ad recipiendam Majestatem Dei, in pu-
rissimo utero suo.*

Gebatur vigilia ma-
gni cujusdam Fe-
sti, ubi omnes oc-
cupati erant in ex-
ornandâ Ecclesiâ:
mutuanda erat cer-
ta quædam suppellex, veluti tape-
tes & nonnullæ imagines à quâdam
Dominâ, quæ nec mundana ad-
modum erat, nec admodum de-
vota, annumeranda meritò ambi-
guorum illorum numero, qui sunt,
sicut nominare tibi illas placuerit,
parumper spirituales, paulisper sæ-
culares, qui concordare quærunt

cum mundo Deum, neutri volen-
tes displicere, quasi ire nollent nec
in infernum, nec in paradysum.
Concedebat ipsa satis promptè,
quod à se petebatur, affirmans,
vertere se sibi summæ felicitati,
quod suam posset exspoliare do-
mum, ad contribuendum adorna-
tioni domus Dei. Sed devota
quædam & zelatrix, quæ coram
aderat, cum videret ipsam tam bo-
næ ac promptæ voluntatis, roga-
vit ipsam, ut commodatum daret
quidpiam è pretiosiori suo thesau-
ro, & suppellectili magis splendi-
do